

întâmplare faci vreo greșeală, prima dată îți voi aduce aminte de locul exact al lucrului, dar nu voi suferi a doua oară. Dacă continui pentru a treia oară neorânduiala, te voi ruga să-ți iei lucrurile tale și să pleci, ca măcar pe mine să nu mă tulburi, dacă tu nu vrei să te folosești.

Pururea-pomenitul nostru Stareț ne spunea că auzise despre el că era trezător și adeseori mintea sa, pentru curăția ei și pentru starea sa duhovnicească bună, îi era răpită în contemplație.

„Odată, ne spunea, am aflat că l-au prins diavolii și l-au scos afară din chilie în vreme de iarnă, pe când ninge. L-au târât gol prin zăpadă toată noaptea, până dimineața, când l-au adus teafăr înapoi la chilia sa. În aceeași zi unii părinți i-au adus o parte din îmbrăcăminte pe care au găsit-o prin locurile unde o aruncaseră duhurile viclene. Și aceasta poate i s-a întâmplat pentru ca să-i întrerupă contemplația minții precum de multe ori făceau demonii și Părinților de demult”.

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 17 noiembrie	18:00	Vecernia
Duminică 18 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 26-a după Rusalii → Pilda bogatului care i-a rodit țarina

Pentru versiunea digitală a buletinului și pentru a fi la curent cu modificările din program, vă puteți abona la buletinul online (newsletter) pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

Odată, în timpul nopții, a mers la chilia bătrânului Teofilact o căprioară și a bătut la ușă. Când bătrânul a deschis, ea i-a arătat piciorul, care era rupt. El i l-a legat și i-a spus să se întoarcă după opt zile, la aceeași oră, ceea ce animalul a și făcut. Bătrânul i-a schimbat legătura și i-a legat din nou piciorul și i-a repetat să vină iarăși după opt zile. Data următoare când a venit, văzând că piciorul căprioarei se vindecase, i-a spus să nu mai vină altădată, poruncă pe care aceea a îndeplinit-o.

Una din principalele caracteristici ale acestor nevoitori binecuvântați era acrvia (gr. ακριβώς=exact, precis) în programul viețuirii lor. Acest lucru ni l-a cerut și nouă Starețul, cât timp am trăit alături de el. Ne spunea că începutul dobândirii caracterului și a personalității se află în stăruința de a urma un mod de viață programat și sistematizat.

Sursa: pemptousia.ro

BULETINUL PAROHIEI

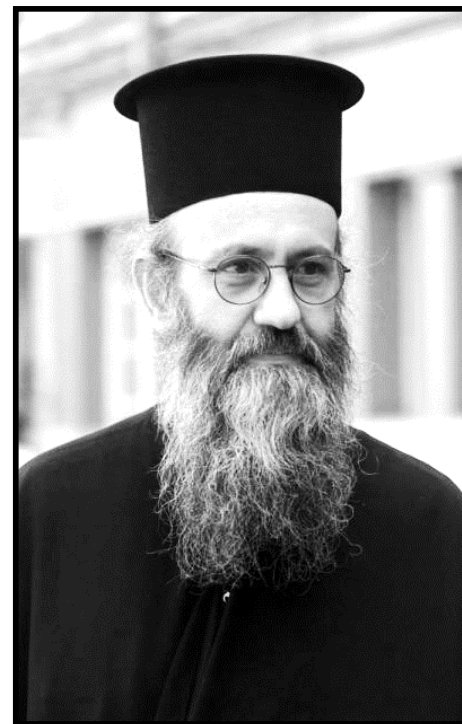
SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Pravila de rugăciune și postul, fără ținerea poruncilor, nu ne vor mântui.”

– Sfântul Ambrozie de la Optina

Nr. 273 / 11 noiembrie 2018

ARVUNA DUHULUI

IEROTHEOS VLACHOS
MITROPOLIT DE
NAFAKTOS ȘI SFÂNTUL
VLAȘIE

Despre Ungerea Sfântului Duh care se numește și pecete, vorbește și Apostolul Pavel. Concret, în a doua sa epistolă către Corinteni scrie: „Iar Cel ce ne întărește pe noi împreună cu voi în Hristos și ne-a uns pe noi este Dumnezeu, Care ne-a și pecetluit pe noi și a dat arvuna Duhului în inimile noastre” (II Corinteni 1, 21-22.). Aici se vede foarte limpede că Dumnezeu este Acela care-i întărește pe creștini, Acela care ne unge. Ungerea se identifică cu pecetea și aceasta se face de către Dumnezeu, Care dă în inimile noastre arvuna Duhului.

Dacă cineva cercetează și alte locuri ale Apostolului Pavel despre ce înseamnă arvuna Duhului, despre ce înseamnă a psalmodia cineva laude și cântări duhovnicești în inima sa, atunci va înțelege că această ungere-pecete este rugăciunea minții și a inimii, care este expresia dragostei pe care o simte omul față de Dumnezeu.

În omul acela care a primit pecetea Sfântului Duh, a fost scris numele lui Hristos. La acest subiect se referă Evanghelistul Ioan în Apocalipsa sa. „Și am văzut un alt

înger care se ridica de la Răsăritul Soarelui și avea pecetea Viului Dumnezeu. Îngerul a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri, cărora li s-a dat să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până ce nu vom pecetlui, pe frunțile lor, pe robii Dumnezeului nostru. Și am auzit numărul celor pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii de pecetluiți, din toate semințiile fiilor lui Israel” (Apocalipsa 7, 2-4). Aici se vede foarte limpede că Îngerul care avea „pecetea Viului Dumnezeu” îi pecetluia pe robii lui Dumnezeu pe frunțile lor.

Un alt loc paralel se află și într-un alt capitol al Apocalipsei: „*Și m-am uitat și iată Mielul stătea pe muntele Sion și cu El o sută patruzeci și patru de mii, care aveau numele Lui și numele Tatălui Lui, scris pe frunțile lor*” (Apocalipsa 14, 1). Adică, cei mântuiți care stau cu Mielul-Hristos aveau numele lui Hristos și al Părintelui Său scris pe frunțile lor. Și așa cum spune mai departe textul, aceștia cântau „cântare nouă” înaintea Tronului lui Dumnezeu, al cărei conținut numai ei îl cunoșteau.

Prin urmare, pecetluirea creștinilor cu numele lui Hristos și al Părintelui Său are legătură cu „cântarea nouă”, adică cu Rugăciunea minții, pe care nu o cunosc oamenii care nu au experiența acestei stări.

Toate acestea înseamnă că odată cu Taina Mirungerii, care se leagă cu Taina Sfântului Botez, am primit darul Sfântului Duh în inima noastră, prin pecetluirea mădurelor trupului nostru, atunci când preotul a

spus: „Pecetea darului Sfântului Duh. Amin”. Această ungere lucrează ca luminare a minții, insuflare, dragoste față de Dumnezeu, rugăciune, nădejde a vieții veșnice și ca arvună a Duhului. Mărturisirea mucenicilor și mucenicia care urmează este activarea acestei Sfinte Ungerii, prin care aceia Îl vedeau pe Dumnezeu. De aceea, și mucenicia Sfinților nu este o chestiune de pregătire rațională, de înflăcărare sentimentală și de aprindere mănioasă, ci rod al vederii de Dumnezeu-îndumnezeirii.

Însă, atunci când săvârșim vreun păcat, ungerea, care se află în adâncul inimii, este activată ca pocăință. Adică, pocăința care se manifestă ca o dispoziție de schimbare a vieții, ca dragoste față de Dumnezeu și ca rugăciune, este activarea Harului Sfinte Ungerii. De asemenea, această ungere se activează și prin Rugăciunea minții-inimii, care este „cântarea nouă”, pe care o cântă cei renăscuți de Sfântul Duh.

Dar când omul Îl refuză pe Hristos, părăsește Biserica Ortodoxă și acceptă alte confesiuni-erezii și religii, atunci pierde acest dar. Și pentru a reveni în Biserica Ortodoxă trebuie să primească din nou ungerea Sfântului Duh prin Taina Mirungerii.

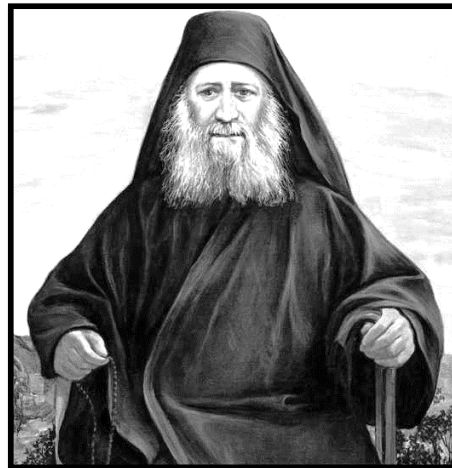
Prin urmare, păstoria Bisericii nu trebuie să vorbească numai despre antihrist și înaintemergătorii lui, ci mai ales și înainte de toate, vor trebui să-i ajute pe creștini să trăiască într-un astfel de mod, încât să se activeze Harul Botezului și al Mirungerii, prin păzirea poruncilor lui Hristos, a dogmelor Bisericii Ortodoxe, prin trăirea lor ortodoxă,

prin pocăință și prin rugăciunea lăuntrică a minții-inimii, deoarece numai așa vor putea deosebi lucrările lui Hristos de lucrările lui antihrist.

Altfel, vor confunda energiile necreate cu cele create și, cel mai rău, vor considera că lucrările lui antihrist sunt lucrările lui Hristos și invers. Această deosebire o recomandă Pastorală ortodoxă. Iar esența ei este așa numita tradiție isihastă.

Toți cei care se vor învrednici ca inima lor să fie unsă de Sfântul Duh, adică să fie scris în inima lor numele Mielului din Apocalipsă și a Părintelui Său, vor scăpa de pecetluirea fiarei și a tatălui ei, precum și de înaintemergătorii ei. Aceasta este esența Pastoralii ortodoxe care este legată cu tradiția isihastă a Bisericii. De aceea, mare însemnătate are păstrarea monahismului ortodox. Orice denaturare a duhului isihast al monahismului ortodox le înlesnește înaintemergătorilor lui antihrist să-și facă foarte bine treaba și să-i înșele pe oameni.

Sursa: marturieathonita.ro

GHERON IOSIF ISIHASTUL 1898 - 1959

DESPRE PROGRAM ȘI NEORÂNDUIALĂ

Printre îndatoririle pe care pururea-pomenitul Stareț (Iosif Vatopedinul) ne învâța să le împlinim încă din primele zile ale înțeleptei lui povățuiri erau și cea a bunei rânduiei și a programului, descriindu-ne în același timp neorânduiala în cele mai întunecate culori. Adesea ne spunea apoftegma Sfântului Efrem Sirul: „cei care nu au povățuitor cad ca frunzele”, ceea ce înseamnă, așa cum ne spunea el, lipsa programului. De asemenea, obișnuia să ne spună și diferite întâmplări din viețile părinților contemporani, mai ales a bătrânului Teofilact care s-a distins prin virtute și daruri duhovnicești în sihăstria Sfântului Artemie.

Bătrânul Teofilact a trăit toată viața sa ca ascet și isihast ținând posturi aspre. Nici untdelemn nu mânca. Într-o vreme a primit un ucenic, pe viitorul monah Arsenie, și i-a spus scurt pentru că și în vorbire se înfrâna binecuvântatul:

– Ascultă, fiule, dacă vei rămâne cu mine vreau ca în viața ta să ai o rânduială și un program pentru că fără aceasta nu te faci călugăr. Privește în jur lucrurile noastre, așa cum ți le spun: acolo este urciul nostru, alături ceașca, acolo sunt ligheanele, dincolo posmagii și celelalte, precum le vezi. Vreau să le găsesc totdeauna acolo. Dacă din